

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

✻ Sserbske njeđželske łopjenc. ✻

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizisczerńi w Budyšćinje a płaczi šchwortleńje 1,50 hr. s portom.

5. njeđžela po šwj. Łozizy.

Łuk. 5, 1—11.

Dženšnišće sczenje nam pokazuje požohnowanych rybakow, so-řiz na Jesuškowe šlowo šwoje šyče pšestřěja a tajku wulku šyłu rybow naloja, so je lědma wobšamknu, a wobhnadženych wučebnikow, kotřiž wščitko wopušćežiwšči sa Anjesom džeja, a s nimi dže šlubjenje: Njebój so; pšetoz wot něł budžeš; y ludži łojć. Tamni požohnowani rybakojo a tuezí wobhnadženi wučebniky šu jeni a šamšni. Ryby łojć pak se wšćeu, šćtož k temu šluschesće, běšće jich wšćědne džěło, wot łotrehož šo žiwichu. Duž tola sczenje, njeh šo tež na to šnadž špodžiwnje pošta, šće-čizjana wjedže tał berje nits do jeho wšćědneho džěła, kaž tež won s jeho wšćědneho džěła!

1. Nuts do jeho wšćědneho džěła. Wože šłóncz-ko je se šwojimi pošłócažnymi pruhami šestřadžalo nad lubošnymi brjohami Genesareškeho jěšora. Płaczi rjenje šej šanoschujaj šwój rańšči šćerlišć. Šokny šahodnje wološćeja plódný kraj. Tam dwe łóđicizy šo čizšće na wodže šolebatej. Žyła štwórba, s wofšćewšćežeho nózneho španja šbudžena, tam leži jako Woži raj na wobładanje kaž k njeju wobrocžene, džatowne, wjekele woblicžo. Jenoz čłowjekojo, kiž w čizhim łucziku brjoha šwoje šyče pšokaja, s njejekešym, pošłmu-řenym woblicžom na šwój grat šladaju. Šćto dha wan je, wy lubi mažojo? „Wy šmy šo zylicžku nóz próžowali, a nješmy ničžo našli“ — pošdžišće s jich rta šlyšćimy. Duž wšćat je bjes džywa, šo šu wobožni. Šóždy wě, šćo to na šebi ma; podarmo džělacž. W počze woblicžaj šwój šćlěb

jěć, s čerńjemi a wóštami šo běđicž a k wšćemu temu druhdy žaneho ploda ani wušpěcha pšči wšćej šwojej próžy njewohladač — to je šćtož to šoni, šwošmi šćerkej šćoržbje: Ša šo podarmo próžuju, a pšćiškozuju šwoju móž podarmo a njewušćuju (Jes. 49, 4.). Šacž je pšćipadnje šo šćalo, šo je Pětr runje šćhdy w tej nožy je šwojimi łowaršćemi tajke šolo ne šćonjenje dyrbjał čiznicž? Mi šo nješda. Šćeršćo šebi myšlu, šo je w tym Woža ruka była. Wón drje dyrbjesće šam pošnacž a wšćitkim, łotrymž šdy šnajomne budže, kał šo jemu je šćlo, ša šuamjo bječ, šo mamy šwoje wšćědne džěło dokonjecž w tej myšli a w tym duchu, w łotrymž šćerlišćer špěwa: Š Jesuškóm šapoczni ša šwoje čažne džěło a prošću, šo by s nim tež wšćitko šwój łóž měšo.

Š čezka budže njes čizarijemi tušćy ryncžłow tajšćy, łotrymž by trjeba było, šo jich šćto do jich džěła šoni. Šdžez šo w přenim čažu kšćešćizjanšćwa tajžy namakachu, kotřiž čyžchu džělu s pucžaj hieč; šnadž mjetje s lěnjosću hacž s ně-łajšćim njeđorošumjenjom, tym šu japošćtoljo móžnje do šwě-đonija rěćeli, kaž n. pšćy. šwjaty Pawoł do Thešalonika pi-šasće: „Je-li šo šćto nochje džělacž, łón tež njeh njeh“ (2 Th. 3, 10). Me tajžy mohli tu bječ, kiž na šwojim džěle žaneho praweho wjekeła a wot njeho žaneho praweho žohno-wanja nimaju. Njemohło šo na tym ležecž, šo hacž runjež šo k Jesuškaj wušćawaju, tola po prawom hišćeže bjes njeho džěłaju, kaž drje bě tež Pětr hižo s Anjesom šnathy a tola šo jemu hišćeže njebe s wutrobu podal? Bjes Jesuška šo tym, kiž šu jeho, prawje nječizni, ani dušćnje njeradži. Wón šam praji pošdžišće šwojim: „Bjes mie njemóžecže ničžo čiznicž“ (Šana 15, 5). Šćak pak šo Pětrej wšćitko šćinat čizni, šdyž je

f Anjeseom do swojeje łódze stupił a potom f nim f nowa n swoje dżelo dze!

Jesuf njenuizy je tam pschischol, hdzeż swoje hycze pofajaja, f ludom, kiż fo f njemu czihczezi, pofluchacz Boże fłowo. Wón chze lud f łódze wuczicż. Pětr dyrbi tehodla fwoju łódż trochu wot brjoha hnuć. Na tajke wafchnje je wón nufowany, swoje dżelo pschetorhnyć a f męrom fędzo na Boże fłowo fobu pofluchacz. O, fo bychmy wopomnili, kať wopoczint w prawym czařu, wofebje hdż je wopoczint w Bosy, dżelu njewadzi, ale natwopať hoi a tyje! Anjes wfa Pětrcj, mohł riez jeho hycze f horhczeze. Tehodla je Lu'her něhdy pilnemu Melanchthonej, jako chzhiche tón tež fa blidom pschi wobjedze piřacz, fmeł pjero f rufi wjacż prajizy: „Njewěřch, fo możech Bohu lubemu Anjesej runje tať derje f wotpoczowanjom kať f dżelanjom fłuzicż?“ Tehodla njeměj ty czař fařhomdzeny abo fhubjeny, kotryž dżelanym džen rano na krotku cziřu nutwofcż, najlěpje hromadze je fwojini lubymy na wuczitanje jenho stawa swojeje biblije f pomozu biblisteho puczniķa, na wufpěwanje modlitwy a fherlu'cha naložujesć, a dżerż ju twjerdze na to, fo by fo fwojaty džen w twojim domje a wot twojich domjazyřch fwojeczil, kať fo fłufcha, f fchescżijan'kim wotpoczowanjom a fentichřhodzenjom! Sewať fo njedżitwaj, hdż twoje dżelo bjes požohnowanja wofłanje, fwoitownje a hihczeze bóle fmutskotnje, na czele a bóle hihczeze na duřhi.

Anjes je pschistal rěczecż. Něťk praji Pětrej: Wjes fo na hlubinu, a pschestrěcze swoje hycze f łojenju. To bē wjele žadane. Sprózny a wufłaty dyrbi f nowa fapoczecż? W nozy je najlěpschi czař f rhybłojenju, a něťk wodnjio mohło wuhlada bycż něřcho dozpicż? Najlěp'che měřto je w blifkofczi brjoha, lubi dha hlubina daloko wonka wjazy wufpěcha? Ale řchtoż f Jesufom na swoje dżelo dze, tón fo doľho njerořrěcżuje f czeľom a krowju, tón wjele bóle dze na jeho fłowo a pod jeho žohnowanjom.

Stragne wotmořtwjenje wěry a poflufchnofcze, ko'reż f Pětrowego rta fłufchimy: Na twoje fłowo chzu ja hycż pschestrěcż! Na jeho fłowo pschimať, fo tež ty swojeho grata a nastaj fo na pucz swojeho powołanja! Dořcż je tyř puczow, na kotreż nař fwoět wabi, abo nařch hřěřchne czeľo. Tam njehodż! Hdzeż pať cze twoje tebi powucżene dżelo wofa, tam cze wón řam wofa, a tam możech řtrořchtnje řam pschi řebi f njemu riez: Na twoje fłowo du. To cze pofłłni a napjelni f noweje nadżiju, f noweje radořcżu, f noweje dobreje řhrobłofcżu. Dżelaj na jeho fłowo, a budzeż dżelacz pod jeho žohnowanjom!

Njewurjekniw a njewufłędzone řu dżiwy Božeho žohnowanja. řchtoż fo tam řta, fo něťk na hlubinje telko wjele rybow wofłamfnyřhu, fo řich hycż fo torřafche a łódzi fo pomurjesčtej, bē pschecżiwo řřchemu nařhonjerju a woblicženju. Druhdy fo praji, fo je řbože řlepe. Ale řbože, kotreż f wřřřořa pschindze, njese řlepe. Wřy jenoż njewidżimy ani njewěrimy, kať móže fo to řtać. To pať jow widżimy, fo ma pschifłowo prawo, hdż praji, fo na Božim žohnowanju řřchitko je ležane. „Cze ničō njefamoli, twój řtuf fo dyrbi řtać, řřcho dze po twojej woli, ty możech řbože dacż.“ řaj wón móže řbože dacż. A wón jo tať radu dawu řym, kiż fo jemu dowěrja a řwěru w jeho mjenje řwojeho dżela hladaju! Tehodla „modł fo a dži po Božej řchcżořy, cziř řwěru, řchtoż ty cziřniř mafch, dha budze řbože w twojej řhčży, ty Božeje hnady wozitwafch. řchtoż Bohu řřchemu to dowěri, Bóh teho niřdy njepufcżezi.“ Njeje na řym, fo dženřniřche řczenje nuts nař wjedze do řřchędneho dżela? Wjedze nař pať tež

2. w o n f e w ř c hęd n e h o d ě ľ a. řako Pětr tajke řebi

wobradzene řbože widzeřche, padze wón f Jesufowymaj kole nomaj a dzeřche: řnjeze, dži won wote mnje, pschetoż ja řym hřěřchny cźłowjeť. „Dži won wote mnje“. řchodla niz: Wofłan tu pola nař? A kať řpodżitownje, fo řka: Wofłocż bēřche jeho wobdala a řřchitřich, kiż f nim bēřhu! „Wofłocż“. řchodla niz: Wjeřelocż? Dofeľ woprawdze řřchemu tať bē, a řam by fo tež hinať njefřchlo. Wón njewofłta je řwojini mřřłemi wřřajō na darje, ale pofbēze fo f dariczelej. A blifkofcż řeho, kiż bē fo jemu tať móžny a wufki, tať řchcżedriwy a dobrocżiwy řjewiľ psche řřcho, řchtoż móžeřche řapřchjecż, napjelni jeho je řwojatej hřořu, fo f potornym řhibdriwy a dobrocżiwy řjewiľ psche řřcho, řchtoż móžeřche řapřchjecż, napjelni jeho je řwojatej hřořu, fo f potornym řhibnjenjom řwoje hřěřhi pōřna a wufna. řrunje tať něhdy wōřż řakub fo ponizowazy řpominajo na Bože njewuprajomne dobrotu: řa njefřym dořtořny řřchitřcje twojeje řmilnofcze a řwěrnofcze, kotruż mi, twojemu wōřocżkej, řy wopofařať (1 Wōřj. 32, 10). řrunje tať řwoj. řawoľ piřche: řjewěřch, fo Boža dobrocżiwofcż cze f potucze wjedze? (Řom. 2, 4).

Hdy bychmy tež my kať Pětr a řakub řnjeřowej pomozu a řřchej jeho řwěrnofczi f swojey potucze řebi dali řłuzicż, dha wón njebř řřebaľ nař domapřtać je řwojini řrutami a řudami. řřchetoż wón chze f nami wřřřořo won a wřřřořo hōřje. Wón njecha mēcż řřřřořow, ale dżeczi. řa řřřřořow řwojeho dżela my řo řami f njerořomom łobzy řcżinimy, fo řo f nim kať f pschahom abo riezčajom woleczemy, hdż dyrbieli a mohli tola Bože dżeczi bycż, kotrymž placzi: řřchitko je wafche. ř temu dyrbi f nami najpřjedy dele, dele na kolena, dele f rořřławanej mřřřli, dele do řprawneje, řwěrneje potuty. řřchetoż pschi řym wofłanje, fo wón napřchecżo řteji hōřřym, ale ponizymy wón hnadu dawu. řřajy řmy tola řami řwoji niepscheczeľio, řmy, je-li fo požohnowanje, kotreż je f wřřřořcze, njewuřitnje wuřitwamy na hōřřřnořcż a řnicżomne wēřy! ř řym bychmy řami řebi řōřko řboža řařřpali a jemu ři řřořłanja do rufi řłocżili.

řow teho řřeba njebē. řow bēřhu řo řnjeřowe hnadne wotpohłady dopjelniķe. řow móžeřche řesuf dořbřte duřche f řich wřchędneho dżela won wufweřcż. A hdze je domjedze? řdze hewaľ, hacż nuts do řich njebřřřeho powołanja! „Njebōj řo; pschetoż wot něť budzeřch ty ľudzi ľojicż“ řřam požohnowanu dyrbi Pětr požohnowanje bycż. řožohnowanje ma wón bycż na to wafchnje, fo kať je řam pschewinjeny wot řesufoweje ľubofcze, tať druhich přta řa nju dořbřcż a wufřowacz do hycze teje řameje ľubřcze a do pschitawa njebřřřeho řřaleřřwa. A na mēřcze wopufczeřa wón a jeho towarřřhojo, řřchitko fo byřhu do řwojeje noweje wucżby jeho ľudžirřbarřojo řařřpili.

řřmimy řebi f wutrobje, fo řmy my řřchitřy řehorunja do tuteje řwojateje řłuzby powołani, fo nimamy jenoż řami řa řo a řa řwojich ľubřch dżelacz ani jenoż řa nařche a řich czařne derjehicze, ale fo mamy woboje, porucżenje a řłubjenje: A budzeřch požohnowanje. řdy dha budžemy, njech řmy hewaľ po řwojim řřchędnym dżele, řchtoż řmy, wěřni řesufowi wucżobnizy, kiż řa nim řłędza, a řwojeho njebřřřeho powołanja hladaju, duřche dořbřcż nařřchemu řnjeřej? řiz kať dyrbieli f temu tež my řwoje wřchędne dżelo leža wofłajicż! řo ani w dnjach řwojeho řiwjenja na řemi řbōřniľ wot řřchitřich řebi řadaľ njeje, ale jenoż wot řwojich 12 wucżobniķow. řo halle prawje něťko wot řřchitřich pschifłufchnofcż njeje. ř reformaziju je w řwojim czařu dżelo řemřřeho powołanja řařo řwoju czeřcż a řwoje prawo dořtaľo, kotreż bēřčtej řo jemu f ľěpschemu řłōřchřřřeho a mniřřřeho řiwjenja

pschitrotshilej. Njesachodne słowa je Luther namakał, so by wopiszał, tak dyrbi a móže schesćijan w swojim domjazym schtańce a se swojim wschědnym džělom, njech tež je šnadne a mile, swojeho Boha čječic, haj so jeho s tym najlepje čječzi a šhwali. Duž rěka sa naš we wulkim a zhlým: Wostan w swojim schtańce a pschi swojim džěle! A tola wostanje tež pschi tym: Wy dyrbieže wschitto wopučecic a sa Jesuhom hiež. Šak to? Ja mēnju tak, so bychmy smyšleri byli jako wón tež bēšče, so bychmy poslušni we wěrje swoju smyšleność w skutku woposałowali, a so bychmy tež w lubośći, kotraž swoje njepta, ale jchož je druhého, wschu prózu ualožowali a kóždu sšladność wužili, swojich šobucšlowjetow ja njebo dohyc a t njeni pschitwjesć! Byli wschědne džěl naš wotdžeržec, chzho wot tuteho našeho njebieskeho powołanja, dha by tež nam šo šluschało, radšo tamne wopučecic hač tole. Pschetož schto pomha čšlowjetej, dhy by runje zhlj šwět dohyc a wschał na swojej duschi šchłodowal! Ale to mohlo šo po prawom jenož s našej minu stacž. Šchtož prawje se šwěru šo Božemu słowu dawta nats wjesć do swojeho džěla, tón se swojeho džěla a s dohom we nim namaka prawy a hotowy pucž do swojeho njebieskeho powołanja. Šnježe, my eže njepuschězimy, šhiba so naš požohnujesch Šamjen.

Spěw šhudeho.

(L. Uhland pscheloženy.)

Ja jara šhudy mužil šhm
A šhodžu šamlutki.
Ja chzhl ras šako wješkoly
Šhčž dženiš jeniczi.

We domje lubej' štarščeju,
Běch džěčo wješkole.
Mój džěl je horjo po šmjerczi
Mama a maczerje.

Ja widžu krašne šahrody,
A žlywy bohajny.
Mój je pucž pušty, njeplódnj,
Na šornž wuczahny.

A wschało s tajnej bološču
Šso mēcham t wješkoly.
Ja praju swoje „Š o m h a j Š ó h !“
Se šynkom wutrobny.

Mój Božo, žyle šrudneho,
Mje tola na šwěče
Njemoštajisch, woscht njebieski
Mi pschindže wot tebe.

Wchał w kóždej wjeszy Boži dom
Šso šbēha t njebiešam,
A šhygle, špěwy šlinežachu,
Tam šbóžnje wschitkim nam.

Tež šlónčžo, mēšacž, šhwěšdy mi
Š lubošču šwěčeja,
A hdyž na wječor pschebitwa,
Šso modlu t tebi ja.

Šunu w kóždom' dobremu
Njebieša wotewrješch.
Tam w bēšej drašče ja blido
Šso požhdnu ja tež.

L.

Adventistojo.

(Wotracžowanje.)

Miller nochzysche hatle je swojini pschitwšowarjeni s žyrkije wustupicž, dofelš njemějesche to pschi bliskošči Šnješoweho šahopšchindženja sa prózy hódne. Čzim bóle šo to wot njebo woblicžene lěto 1843 bližesche, čzim bóle wustupowasche wón je swojini pschitwškom sa tu nowu myšl, bēchu sa to šam nowe nowiny šapocželi wudawacž; tež wudawasche Miller, so je widženja šony mēl, kotrež jeho myšl wobtrucžachu a šjewi tym, tiž docžakacž njemóžachu, so tón Šnješ mjes 21. mērzom 1843 a 21. mērzom 1844 pschindže. Jako šo nalěčo 1844 bližesche, wocžakowachu Millerowi pschitwšowarjo — nětko adventistojo njeňowanj; addent rěka tola pschitwad! — bēchu draštu woblicženi, hodžinu, w kotrež tón Šnješ wěšče pschincž dyrbjesche. Wjele s nich bēchu swoje wobšedženstwo „njewěrijazym“ pschědali, so bēchu šo wscheho šenškeho wšdali.

Džen 21. mērza šo miny a — Jesuž Šhryštuš njepschindže!! Šamyšlenje bē wulke mjes adventistami. Miller wosjewi šawny list a pschida, šo šajo, so bē šo molil. Wšda šo wscheho woblicženja, wocžakowasche paš jenat šarlitwje Šnješowy pschitwad dale. Tu jenemu s jeho pschitwšowarjoto něšchto pschitwadny, abo, kaž wón praji, jemu „šwětlo“ šescha dža wo pschirunnju wo džěšacž šnježny. Šola Math. 25,5 a 6 šteji, so šo nawoženja pošomdži hač do polnozy, pschindže pošajkim „poš dnja“ pošdžišcho, a. v. poš lěta pošdžišcho — po šrijedawšchin licženju, kotrež hižo našponnichmy. Šak pschindže Šsnow — tak rěšasche tótón adventista — na dženi 21. oktobra 1844, wo šotrynyš prajesche, so je to žyle wěšče tón dženi Šnješoweho pschitwada. Wěrijazych doščž namaka, bēchu tak šahorjeni, so jich wjele s nich w našmje 1844 našmnyšm plodam na pole šahinycž da, wocžakujšo dženi teho Šnješa. Šehdy jich tež wjele dobrowólne abo tež niž dobrowólne — (žyle to kaž pschi něčezšich wustupach!) — s žyrkije wustupi. Mějachu žyrkej sa „Šabel“, swoju nowu wošadu paš sa tu „njewjestu“. „Šola“, tak psche jedyn adventista, „dženi 21. oktobra šo miny a pošwostaji wocžakowazych šrudženyš, ach, tak šrudženyš! Bēchu šo tola tak modliš: „Pschindž Šnježe Jesu!“ Šola wón njepschindže!“ Jedyn drugi s Millerowyš pschecželoto psche: „Ja wopučecžich dom a plakach kaž džěčo. Čžak bē šo minyl a wocžakowany Šnješ njebē pschischol. Dyrbjachmy prajicž kaž něhdy Šarja Šadlena: „Wont šu swojeho Šnješa šrijecž wšali, a ja njewēm, hžče šu jeho pošložili.“ (Šan. 20, 13.)

Šdyž adventistojo tak šo wušnatwachu, je to něšchto hmyžaje; dyrbišch šobuželenja mēčž s nimi, niž paš s šariseššete mudrosčže ale s lubošče. Wulke bē jich poraženje po 21. oktobru 1844. Wulžy wažne je to wušnacž, kotrež Miller 3. de-zembra 1844 wušna pscho: „My šmy šo wušnaczi ščinili psches to, so swoju wotdžělewu žyrkiewicžu (šektu) šašožichmy: Šóh nam to wodaž!“ Šo bēchu šebi tola wschitžy šektirarjo a tajžy, kotřž šo jim šhileja, tole wušnacž tuteho šektirarja, kotřž bē šameho šo a druhich šjebal, šebi do wutrobny a do do šwědomnja šapšali a jako wošebite šlowo na ščžemu našpišali abo pošwěšnyli!

Wjele Adventistow wrocžiči šo tehdy s wšlacžom do teje

zprkwoje, kotruž bēchu prjedy hanili. Zyrkej Baptistow pał 1845 Millera a jeho pschivist f zprkwoje wusamkny.

Tola wošta jich dočez tajkich wysche, kotřiz ſo satrašchicž njedachu, hacž runje bē ſo psched zplym ſwētom ſjewiſo, ſo Millerowa wēž wopacžna. Woni woſtachu f najmjeńſcha, njech tež hewał w druhim jeneho mēnjenja njebēchu — w tym jenym jenaf horliwi, ſo ſaſopſchindženje teho Anjeſa ſa daľſchi abo bližſchi pschichod woczafowachu.

Eži taľ mjenowani „Baptiſtojo ſedmeho dnja“ ſanjekechu do tuteho zplého woczafowanja a hibanja ſwoju myſł, mje- nujz, ſo ma ſo, kaž woni wuczachu, ſabbat ſwjećicž. Eži, kotřiz f tutej myſłi pschipadzechu, dželichu ſo wot tych druhich Adwen'iſtow a mjemija ſo wot lēta 1860 ſem: „Adventiſtojo ſedmeho dnja“ (Siebenten-Tag-Adventiſten). Woni ſu tōn najbōle hibicžiwu a ſkutkowazu wotdžel njeſ wſchēmi, kotřiz nēhdže f Adwen'iſtami, t. r. potajkim f tymi, kotřiz ſa bōrſy Anjeſowu pschitad woczafuja, ſwiſuju. Naſ w Nēmſkej ſa- jima to, ſo wſchē adventiſtiſte gmejny w Nēmſkej tuthm „Ad- ventiſtam ſedmeho dnja“ pschizlučheja. Teho dla naſta tež to mēnjenje, ſo je jich hlowna wuczba ta wo ſabacze, to pał, kaž ſmy ſpōſnli, taľ njeje. Saložł wčhēch tuthy adventiſtiſkich gmejnow je to woczafowanje, ſo tōn Anjeſ bōrſy pschindže.

Saložł je gmejni „Adventiſtow ſedmeho dnja“ Joſef Bates, bywſchi ſōdžny roſkaſowar. Jeho w lēcže 1846 wu- da'a kniha wo ſwjedženju ſabbata bu wjele čitana. Woſebje pał ſkutkowacze ſa tuthy Adpentiſtow James White (1821 —1881) je ſwojej mandželſkej Ellen G. White (1827—1917). „Sotra White“ je pola Adwentiſtow jaľo wot Boha pōſłana profecžina čzeſčena. Wona je wjele widženjoto mēla, kotrež ſu wulki ſacžisčez na jich wjele činile, wone ſu to ewangelion bōle wokolo kotrehož ſo jich wjele hromadžachu, a kotřiz bē ta mōž daľſcheho roſtwowanja.

Nedyn Adwentiſta pičhe wo njej nēhdže toľe: „Eſtwoje prēnje widženje mējeſche knjeni White, tiž bē čaſ žiwjenja thora, w ſwojim 17. lēcže, bōrſy po tamnym 21. oktobru 1844.“ Sta ſo, ſo je je widženja hacž na 1/2 hodžiny trajachu. Tehdy woſtawacze Whitowa kaž ſproſniena a njedychacze. Druhi raſ thodžeſche ſažo wokolo, we wupſchēſtrjenej lēweľ ruzy 1/2 hodžiny doľho 16 pur'ow'ku bibliju dzeržo, f prawizu wobroczeſche ſtroni po ſtronje a čitacze f njebieham hladajo. Bēkarjo praja, ſo to ničzo nje wčhēdne njeje, ſu to pola hiſte- riſkich čłowjekow tež hewał wobkedžbowali. Pschi tym bē tež pola Whitowej to džitwne, ſo pschi tajkich nadpadach wo lu- džoch wjedžeſche, kotřich hewał njeſnajeſche; tež toľe je ſo pola druhich wobkedžbowalo. Tehorunja Whitowa „pōſelſtwa“ abo „powjeſcže“ doſtawacze a bu taľ „Orakel“ abo „wēſchēžerka“ Adwentiſtow. (Pofracžowanje.)

Zyrkej a ſtat.

Stat ſwobodu, to čže bjež nowy ſtat. Naľ ma ſo to f tutej ſwobodu? W ſhromadžijnje ſtarſchich w Žena wupraji ſo ſozialdemokraſti ſtatny rada Polk taľle: „Wuczerjam, ko- třiz na prawej ſtronje ſteja, budžemy na porſty hladacž. Sa nich do žyła žawho mēſtna wjažy w ſwobodnym ſtačže ľuda wjažy njeje. Prcž f nimi!“

W Gebelsbergu we Weſtfaľſkej bēchu „ſwētowu ſchulu“ ſaložili. Sa ydžen ju ſažo ſamknychu, roſpuſchēžichu. Eſydom rjadownjow dyrbjeche ſchula mēčž, jenož ſchyrjo wuczerjo bēchu ſwolnitiwi, w njej wucžicž. Duž do žyła f dželu thmana a žiwjenjohōdna njebē.

Mōž wodaowanja.

Žendželſki wojaľ bēſche nēſchto wjetſche ſtucžil, ſchtož dyr- bjeſche wjetſche thoſtanje ſa ſobu čzahnyčž. Eđnyž ſo wyschēj mjeno tuteho wojaľa wojewi, ſkladowacze wōn je ſwojim wyschſchimi radu, kaľke thoſtanje by ſo na ſłōſtnika položicž mēlo. „Echto čžemy f tuthm hubjenym wojaľom ſapocžecž? Ežiwo huſčžiſcho mējeſche ſo ſamowicž; hižo wſchelake thoſtanje je čzerpił; wjažy kōcž je hižo w jaſtwje pobyl; — prajcže, ſchto mamy f nim ſapocžecž?“ Wojaľowu ſeržant, tiž bēſche tež pschipōdla, wotmolwi trochu bojaſny: „Eđny žrēdľ njeječže hiſchēže poſphtaľ, knjeſ wyschto, a runje tuton žrēdľ njeby, kaž ſebi myſłlu, podarmo był.“ Wyschł ſo wopraſcha, kotry by to był. Seržant rjekny: „Wodaječe jemu.“ — „Echto?“ wuwoľa wyschł, „tutemu hubjenemu wodacž? Tola — ja čžu ſebi ta wēž toľa pschemyſłicž.“ Nēlotre mjeńſchiny na to wojaľa pschi- wjedzechu. Jeho wina bu psched nim f piſma wucžitana a na to bu praſchany, ſchto by pschecžiwu temu prajicž mēł. „Ničžo,“ wotmolwi wōn f poſhilenym woblicžom, „ja ſym tkuť wob- eſchol, ale mi je jeho ſel.“ Na to wyschł wuſbud wupraji a tōn rēkaſche: „Ja čži wodam, dži ſwōj pucž.“ „Mi je thoſtanje ſpuſchēzene? Eſym ja prawje roſyntil?“ wopraſcha ſo wſchōn ſpodžiwany wojaľ. „Haj“, wotmolwi wyschł, ja wōſpjetuju, tebi je wina ſpuſchēžena.“ Wojaľ bu psches to taľ hnuty, ſo byľh plakaſche a ſo ſwojemu wyschēj ſa jeho ſmilnoſčž dođža- kowacž njemōžeſche. Wot teho dnja ſem njebēſche pał tež na ſadžerženju wojaľowym ničzo wjažy wuſtajecž; haj, wōn ſebē bōrſy dowērenje ſwojich wyschſchich w taľkej mērje wudobu, ſo bōrſy wyschſche mēſto doſpi. Duž — ſu hižom f wōdacžom ſphtaľ?

S bliſta a f daloka.

Eſerbſta předarſta konferenca wotmēje ſchtwōrtł 7. jultja, popoľdnju w 3 hodž. w Eſerbſkim Domje w Budyſchijnje ſwoje lētne pōžedjenje.

„Pomhaj Boh“. Wot 1. jultja mōže ſebi kōždy naſche njedželſke łopjenko ſam ſažo na pōcže ſkaſacž; na bērlēta placži wono na pōcže 2 hr. Duž njech jich prawje wjele tuton nowy pucž wužije. So je hewał w čžiſchēžetni, pola knježich duchownych a w druhich ſnathy wudawařnjach doſtanjeſch, je ſnate, a wēſo tež jaľo njedželſtu pschilohu „Eſerbſkich Nowin“ psches pōſt. Njeby liſtnoſchēť abo pōſt wo tuthm nowym pucžu hiſchēže ničzo wjedžať, njech kōždy na to poľaže, ſo je to wēž psches wudawařnju toľa taľ ſarjadowana.

Se Eſlepeho. Pruſki miniſter ſa wēdomnoſcže je w ſwo- jim čaſu wuľaſnju daľ, ſo ma ſo we wſchēch ſerbſkich ſchulach nabožina w ſerbſkej rēcži podawacž a tež dyrbja džecži ſerbſki čžitacž a piſacž nawuknyčž. E temu bēſche kōždy tydžen wjažy hodžiu poſtajemych. Dolež pschi naſchej ſchuli žadny ſerbſki wuczeť njeje, bēſche ſo naſch kn. ſarať Sandriľ f temu poſti- čžil, to ſerbſke roſtwucžowanje darmo taľ doľho na ſo wčacž, hacž ſo ſerbſki wuczeť namaka. Naž nēto ſlyſchimy, je wysch- nowēč mjenowanemu knjeſej ſaka'aka, džecži wucžicž, doľež njeje potrebne pruhowanje wotpoľožil. E teho je widžecž, ſo žane myſle na to njeľju, ſo by 'amma wuľaſnja hdy ſo o ſkutka ſtojiľe

Samolwity redaktor: ſarať Wyracž w Moſacžizach. Čžiſchēč a naklad: Eſmolerjež knihicžičežerňa, ſav. družitwo f wobmj. ruľ. w Budyſchijnje.